

ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΟΥ

Καλλιτέχνης θα πει...

«Δεν έχω να σου πω λόγια του κόσμου, δεν είν' σημαντικό ο ενικός μου...». Ένας στίχος που θα μπορούσε να ήταν ποίημα, ένα πορτρέτο, το απόλυτα προσωπικό της πρόσωπο. Αυτή είναι η Χαριτίμη. Ένα πλάσμα αφοπλιστικά ταπεινό, γυμνασμένο στην εμπειρία της σιωπής και του κενού, ανήμπορη να συσκευαστεί στα δόξασμα και στους προσδιορισμούς, «ταλαιπωρημένη» απ' τις μούσες σε βαθμό ευλογίας.

ΓΡΑΦΕΙ Ο ΠΑΝΟΣ ΑΝΤΡΕΟΥ

«Χρειάζομαι να έχω το δικό μου νησί όπου αισθάνομαι ασφάλεια. Όπου μιλάω τη γλώσσα μου, όπου μπορώ να λέω αστεία και να γελούν οι υπόλοιποι στο τραπέζι, όπου να υπάρχει θάλασσα, ήλιος, οικογένεια, παιδικό φίλοι και το κυριότερο να μην νιώθω «ξένη», δεν μου αρέσει να νιώθω ξένη!» Αυτός είναι ο κόσμος της Χαριτίνης Κυριάκου, η οποία μέσα από την τέχνη και τη μουσική αναζητά ποια πραγματικά είναι.

Δεν ξέρω αν μ' αρέσει να με αποκαλούν καλλιτέχνη» έχεις δηλώσει παλαιότερα. Πώς λοιπόν η Χαριτίμη προσδιορίζει... τη Χαριτίμη; Όσο κι αν προσπάθησα σε κάποιες φάσεις της ζωής μου, μου είναι αδύνατο να με προσδιορίσω, αφού αλλάζω συνεχώς και δεν έχω ιδέα τι μου γίνεται και ποια είμαι τελικά.

Τέσσερις ατομικές εκθέσεις ζωγραφικής, μια ποιητική συλλογή, συμμετοχή σε τρία μουσικά συγκροτήματα και μόλις πρόσφατα η κυκλοφορία

του πρώτου προσωπικού σου άλμπουμ. Μίλησέ μας λίγο γι' αυτό. Τι να περιμένουμε ακόμη; Το άλμπουμ αυτό ήταν το τελευταίο μου project το οποίο μου πήρε πολλά χρόνια για να ολοκληρωθεί. Τα περισσότερα τραγούδια ηχογραφήθηκαν εδώ, στο ροζ σαλόνι μου. Αγάπησα αυτή τη δουλειά και πιστεύω ότι τώρα η ανταπόκριση του ακροατή είναι η πληρωμή μου και μια ικανοποίηση του «εγώ» μου.

Θα ήθελα να τα ακούσουν όσο περισσότερα αφτιά γίνεται, γι' αυτό και τα δίνω στον κόσμο δωρεάν μέσω του site μου στο www.xaritini.com, για να πάνε παραπέρα... μακριά από εμένα. Τώρα, μετά από ένα τόσο μεγάλο project απλά υπάρχω μέσα σε ένα κενό... δεν ξέρω τι θα συμβεί παρακάτω, πώς να κινηθώ καλλιτεχνικά.

Δίνω πολλή ενέργεια και αγάπη στη νέα μου μπάντα «sandy brou»», ένα παιχνίδι λέξεων του ποτού «brandy

sour» που είναι το αγαπημένο ποτό της Ευθυμίας Άλφα, της τραγουδίστριας της μπάντας! Επίσης, αγαπώ να παίζω κιθάρα και να μαθαίνω νέες τεχνικές από τον φίλο μου τον Μέμνονα, που είναι και αυτός κιθαρίστας του συγκροτήματος και καλός άνθρωπος!

Δυο κιθάρες λοιπόν, μια φωνή... και πολλή πολλή αγάπη για τη μουσική. Το κοινό ήδη μας λάτρεψε και αυτό με κάνει να κοιμάμαι ήσυχα μουσικά.

Μοναξιά, σιωπή, απώλεια, κενό, χρώμα, ζωή, ομορφιά, ενέργεια, έρωτας. Σου αρέσει γενικά να σχοινοβατείς ανάμεσα σε νοήματα, συχνά αντίθετα. Τι σημαίνουν όλα αυτά για σένα; Όλα αυτά είναι η καθημερινότητά μου, με δυο λόγια, όπως είχα γράψει και στο «Αφού ερώ...» αθετώ τα όσα είπα, τοποθετώ τα σε μια τρύπα λέγω και αντιλέγω, αλλά ναι, ζω με όλα αυτά και χωρίς αυτά δεν υπάρχω... κενό.

Πώς αλήθεια θ' αντιδρούσες αν ζωντάνευαν οι προ-

σωπογραφίες που έχεις ζωγραφίσει: «Δεν ξέρω αν θα τους έκανα παρέα. Τους αγαπώ αλλά κάποιοι με φοβίζονται» έχεις κάποτε παραδεχτεί. Όπως είχα πει, ναι, μάλλον δεν θα τους έκανα παρέα, χα χα, ίσως με έναν δυο... όπως δεν θα έκανα παρέα, ας πούμε, με τον Φερνάντο Πεσσόα που είναι ο αγαπημένος μου.

Σίγουρα, δεν θα περνούσαμε τόσες πολλές ώρες, όσες περάσαμε τώρα... ήδη σήμερα το μεσημέρι περάσαμε κάποιες με καφέ και αεράκι αυγουσιάτικο...

Τι είναι τελικά για σένα το νησί, η πόλη, η γειτονιά, η έννοια του χώρου, του δικού σου χώρου; Για εμένα, αφού είμαι και ταύρος στο ζώδιο, είναι πολύ σημαντική η σταθερότητα του χώρου. Είμαι ασταθής γενικά και ανασφαλής, άρα χρειάζομαι να έχω το δικό μου νησί όπου αισθάνομαι ασφάλεια. Όπου μιλάω τη γλώσσα μου, όπου μπορώ να λέω αστεία και να γελούν οι υπόλοιποι στο τραπέζι, όπου να υπάρχει θάλασσα, ήλιος, οικογένεια, παιδικό φίλοι και το κυριότερο να μην νιώθω «ξένη», δεν μου αρέσει να νιώθω ξένη, δεν μου αρέσει το άγνωστο που μου προκαλεί ανασφάλεια και δεν μου αρέσουν καθόλου τα αγγλικά κι χι.

Μαζί σου κουβαλάς συνήθως ένα τετράδιο. Γεμάτο σκέψεις προσωπικές και ιστορίες από ανθρώπους και μέρη. Τι εμπνέει θα έλεγες τη Χαριτίνη; Μου αρέσει να καταγράφω, και τις περιόδους που δεν το κάνω με χάνω. Τη Χαριτίνη εμπνέει η ανθρωπότητα. Μου αρέσουν οι άνθρωποι, τους αγαπώ, τους παρατηρώ, τους ερωτεύομαι! Δεν με γοητεύουν τα ταξίδια, δεν χρειάζεται να πάω στην Ευρώπη- Αμερική για να εμπνευστώ (αν και εννοείται ότι το έκανα και θα το ξανακάνω).

Ταξιδεύω με τους ανθρώπους και ειδικά όταν μιλάνε τη γλώσσα μου με βοηθά πιο πολύ, μου αρέσει η γλώσσα

μου, μου αρέσουν οι άνθρωποι που μιλούν κυπριακά, βαριά κιόλας. Επίσης μου αρέσουν οι εκδρομές σε χωριά, μέρη της Κύπρου που δεν ξαναπήγα.

Ο κάθε άνθρωπος είναι μια μικρή κρυμμένη ιστορία, ένα δικό του παραμύθι. Και πρέπει να ψάξεις πολύ για να βρεις ανθρώπους που να μπορούν να κατανοήσουν το δικό σου παραμύθι... Πώς τα πας μ' αυτό; Μ' αυτό τα πάω σχεδόν χάλια και έβγαλα μια νέα θεωρία. Δεν περιμένω να βρω κανέναν από τον «πλανήτη» μου, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να δεχόμαστε τον άλλο όπως είναι, που αυτό πολύ λίγοι έως ελάχιστοι το καταφέρνουν και εγώ μέσα. Δεν ξέρω ποιος αγαπά πραγματικά, όλοι λέμε ότι αγαπάμε, μα κανείς δεν δέχεται ότι είμαστε όλοι τόσο μα τόσο ξεχωριστοί!

Η Χαριτίνη Κυριάκου γεννήθηκε το 1979 στη Λευκωσία. Αφού αποφοίτησε από το Art and Design Foundation Course Centre, στα 18 της έφυγε για σπουδές στον κλάδο Fine Arts στο Πανεπιστήμιο Hertfordshire της Αγγλίας. Μετά από δύο χρόνια, βρέθηκε στην Αθήνα, όπου σπούδασε Μουσική Τεχνολογία στο ΙΕΚ Ακμή.

Το 2001, με την επιστροφή της στην Κύπρο, παρουσίασε στο Καφεωδείο την πρώτη της ατομική έκθεση, με τίτλο «Θήλυ» και κεντρικό θέμα το γυμνό γυναικείο σώμα.

Το 2006 κυκλοφόρησε το βιβλίο «Αφού Ερώ», με δικά της ποιήματα που συνοδεύονται από επίσης δικά της σχέδια. Το 2009 πραγματοποίησε τη δεύτερη ατομική της έκθεση με τίτλο «Χαριτίνη» και το 2010 εικονογράφησε ένα ημερολόγιο για την Bookworm publication και φιλοτέχνησε 13 σκίτσα με μολύβι. Αυτά τα σκίτσα αποτέλεσαν την τρίτη της έκθεση με τίτλο «Μήνες Μείνε». Το 2011 παρουσίασε την τέταρτη ατομική της έκθεση με τίτλο «Προσωπικά μου πρόσωπα».

Ταυτόχρονα με τη ζωγραφική, εξελίσσει και τη μουσική της πορεία. Το 2012 κυκλοφόρησε το άλμπουμ «Μαιτρέσα μου», μια συλλογή από δέκα δικά της τραγούδια άκρως ερωτικά και ένα ορχηστρικό κομμάτι, το οποίο διένειμε δωρεάν μέσω διαδικτύου.